

Тијана Сладоје

БРАНА

бране падају слике се сливају
као бујица низ стару карабурму
сунце се губи на хоризонту
разум се губи у бунилу
нада се губи у подне
странци се губе у београду
мисли се губе у пола речи
ум одлази а на његово место
долазе слике и песме али
нема никог да им отвори
чекају у реду као клинци
пред култном дискотеком
затворено је одавно
волела бих да је ту неко
да ме држе неке истетовиране
руке
боје ми држе пажњу
кад утрнем на додир
да знам да је неко и даље ту.

КРХОТИНЕ

душа мог града је раскомадана
као тело нечијег пријатеља које
скупља по минском пољу.
град са највећом душом
кажу, како предивно, топло.
душа мог града је раскомадана,
а ми то романтизујемо,
сарајево је у људима,
у београду, бечу, торонту.
сарајево је у јагомиру,
подроманији, има га, верујем,
и у ковину.
сарајево је п'јано пало у
београдском тролејбусу и сад
не може да хода без штапа.

сарајево лежи испод стола
 неке београдске кафане.
 сарајево прича сâмо са собом
 звонким фоничним гласом
 и лупа се по челу, док се
 београђани у трамвају
 склањају од њега.
 неколико седишта иза, сарајево
 гледа у сунце и плаче.
 душа мог града је раскомадана.

ПУСТА ЗЕМЉА

разум је јалова земља
 испуцала сува преко које
 узалуд прелазиш прстима
 разум је кварно семе
 што не ниче не клија
 чак ни када га киша ваби
 разум је пуста земља у
 којој возови стижу на време
 смеће се односи сваког дана
 сви чекају зелено на семафору
 разум је лепо уређена земља
 у којој расте пластична трава
 а људи живе под најлоном
 као свеже упецане рибе.

ЧАЋ

кад књиге горе
 пламени језици палацају
 и чују се стихови што
 одлазе у дим
 по главама пада
 чађава поезија
 тако ће најпре стићи
 до највећег броја читалаца.

НЕШТО КАО МОЛИТВА

Ћо Марину Сорескуу

вода је грунула
и одозго и одоздо,
и не назире се крај
њеном надирању.

палидрвце душе
мора остати суво.